

VAN DINGEN DIE BLIJVEN EN DINGEN DIE VOORBIJGAAN

WILLY PEIRENS (EX-ACV-VOORZITTER)

Wat ik nu doe?
Of ik het niet mis?
Die twee vragen werden me de laatste weken bij herhaling gesteld.

Wat ik sinds 1 september doe?
Meer “zalig niets doen”, dat was en is mijn eerste antwoord. Vóór en na 1 september.

Daarnaast blijft er zoveel interessants te doen.
Het leven kan toch niet te herleiden zijn tot de zonder twijfel heel boeiende, afwisselende en ook tijdrovende activiteiten van ACV-voorzitter.

Zeker, ik deed het bijzonder graag. Maar ik ben er van overtuigd dat er veel te doen blijft ernaast en erna.
Veel te doen aan zinvolle, nuttige, dienstbare bezigheden.
Ook veel te doen om echt van te genieten.

Echt, ik schaam me er niet voor... Ik kijk uit naar iets meer tijd om “zalig” niets te doen.

Of ik hét ga missen?
Het “zwart gat” is in de vragen nooit ver weg.
Wat is hét?
Zonder veel moeite zou ik een en ander kunnen opsommen dat ik zeker níet zal missen. Minder aangename, soms vervelende opdrachten. Ze waren er ook. Ik zal ze niet missen.

Missen? Ongetwijfeld riskeer ik wel wat heimwee naar de veelheid en veelzijdigheid van echt deugddoende, motiverende contacten, besprekingen en ervaringen:

- het teamgevoel en -werk (met vallen en opstaan) van een dagelijks bestuur;
- de echte getuigenissen van syndicale afgevaardigden over hun meeleven met hun collega's, over hun zoeken naar meer erkenning en betere arbeidsvoorwaarden;

- het heel ernstig plichtsgevoel van vrijgestelden in dienstencentra, verbonden en centrales om de vragen, klachten en moeilijke situaties van mensen echt afdoend op te lossen;
- de pleidooien op de vergaderingen van bestuur en raad om het niet bij het politiek haalbare, bij het normale beloop te laten – pleidooien om te blijven aangeven en reageren, om te blijven opkomen voor meer kansen voor iedereen, voor meer rechtvaardigheid;
- de nota's, het denk- en zoekwerk van studie-, vormings- en informatiedienst, van de dienst onderneming en de “internationalen” om samen meer mensen aan te zetten om mee te doen;
- de inzet, de beroepsfierheid van de medewerkers op het secretariaat, de financiële, informatieve en administratieve diensten, opdat het afgeleverde werk “af” zou zijn;
- de contacten, het mee-beleven van de opbouw van een echt autonoom bevrijdend syndicalisme in Oost- en Centraal-Europa, in Azië (van Bangladesh over Indonesië tot de Filippijnen), in Latijns-Amerika en het moeilijkst ongetwijfeld in meerdere Afrikaanse landen. Het geduldig doorzetten... het blijven hopen op verbetering.

Ik riskeer hét te missen... en toch weer niet.

Want ik ben en blijf er zeker van dat hét doorgaat en dat het ongetwijfeld de grote stimulans blijft voor het werken en wroeten van en bij die zogenaamde “top”.

6 2

Want dat werk aan de top is maar zinvol, is toch in wezen te herleiden tot een ondersteunen van, een versterken van, een meer beweging maken met steeds meer mensen.

Dat is en zal wel de grote, enig echte duurzame stimulans betekenen. Dat blijft en beklijft.

Al de rest – titels, functies en alles wat ermee samenhangt of er rondhangt – is heel vergankelijk, is te vergeten, is te missen.

Wat ik zeker bij-houd is een dankbaar gevoel voor wat ik mocht doen, voor de kansen, voor de velen waarmee samen iets kon opgebouwd worden.

Dat blijft. Daarvoor dank. En 't allerbeste.